

בא לו כהן גדול פרק שביעי יומא סט.

עין משפט גזר מוצה

א ב מיי פיי מהלכות
ללאים הלכה די סמג
לארץ רפ"ג טו"ח י"ד
סמג על סוף פ':
א ב מיי פיי מהלכות בית
המדרש הלכה ו':
ד ד יומי פיי מהל' ללאים
הלכה ג' טו"ח י"ד
סמג על סוף פ' ב' ב' ב':
ה ה מיי פיי מהל' כלי
המקדש הלכה ז' ו' פ' י'
מהל' ללאים הלכה ז'
ובלע"א: ד

בא לו תפילין מן הצד שריין. פירש רש"י ולא חיישין שמא יישן בהן ופייה אכל צפ"ק דתמיד (דף סו.) מפרש טעמא אחרינא דלא חיישין דילמא מנגדר ונפל עלייהו ואיכא זיוין תפילין: **אלא** למאן דאמר לא והו אבנמו של בהן הדיוט מאי איכא לביימיר. אע"ג דפלוגתא דתנאי היא צפרק קמא (דף צג.) הוא רוצה ליישב מתניתין דצ"ק דתמיד (דף סה:) היא דמקפלין ומניחין תחת ראשיהן אליבא דכולי עלמא:

קשין הן. תימא א"כ מאי היא דאמר צפ"ק דערבין (דף סג.) הכל חייבין צללאים כהנים לויים וישראלים ופרין פשיטא ומשני כהנים איצטריך ליה סד"א הואיל ואימתי לגבייהו ללאים עצודה שלא וישתמי עצודה נמי לישתמי קמ"ל וכו' והשתמי כיון דקשין הן לא אישתמי ללאים לגבייהו ומירך ר"ת דלגישה והעלאה דהו דלוריימא אסירי אפילו צקשין אכל הצעה דמדברנן לא גזרו צקשין ודלא כפרש"י שפירש קשין הן ומומתין צלגישה והעלאה וצפ"ק דיוס עוב (דף ט:) דתנן משלחין צ"ט ללאים ופרין צללאים תנאי חו ומשני צקשין מייירי נמי צבעה ואם תאמר והצעה היכי שרי והא כיון דהו צללאים דלוריימא לענין צגישה והעלאה לימסרו אפי' למוכרו לעובד כוכבים דתנאי ס' (צמספת' דללאים (פרק ה)) הצג שאז צו ללאים זה זה לא ימכרו לעובד כוכבים ולא יעשו מרדעת לחמור וכל סכן להציע תתחי יש לומר הייא איירי דווקא צאצד וחיישין שמא יקרע צגדו וחומר ויתפרטו על גבי צגדו דלאמר צמס' ע"ו (דף צג.) גבי גרות העובדי כוכבים שאסור לעשות מהן שתיחין לחמור שמה יבקע נודו וחומר ויתפרטו על גבי נודו ואלו אם היו הכללאים ניכרים מותר דתנן במסכת ללאים (פ"ט משנה ד) תכריכי המת ומרדעת החמור אין בהם משום ללאים ואם תאמר והאמר הכא אפי' מ' מנעות זו על גבי זו וכללאים תתתיין אסור לישן עליהם וכן קשה אהא דתנן במסכת ללאים (פ"ט משנה ב) הכרים והכסמות אין בהם משום ללאים וי"ל דצמנעטין שייך הכריכה להכי חיישין שמא תכרך לו נימא אכל צמרדעת החמור וצכרים וכסמות לא שכיחא שמיכרך נימא ולהכי לא גזרו מיהו אס צצרו נוגע בהן אסור דתנא צהדיא גבי כרים וכסמות וצלצד שלא יציע צצרו נוגע בהן והוא הצד צמרדעת וצלגישה והעלאה אסירי בכל ענין ופקי על פי שאין

וסיפא איצטריך ליה. שניה דנקט משום דנעבי לאשמעינן שמומר לימתן תחת ראשיהן ותו לא איכפת לן אס פייה מאחר שפושטין: **כנגד ראשיהן.** אכל ראשיהן: **שמע מיניה.** מדמומר להניחן אכלו לא חייס לשמא פייה: **תפילין מן הצד.** להניחן אכלו כשהוא יושן: **הניחא.** האי דלא חייס צללאים למאן דאמר אבנמו של בהן גדול ציוס הצכורים שהוה של צוץ זהו אבנמו של הדיוט כל ימות השנה ואין צללאים צבגדי כהן הדיוט שפיר: **לא זהו וכו'.** דשל הדיוט כל השנה של צללאים: **קשים הן.** ואינן מחממין לפיכך אין בהן משום צללאים: **נמטא.** לצד ש פלטר"א צלע"ו: **גמרא.** קשה: שרי אין צו משום צללאים דהעלאה דומיא דלגישה דלית בה הגאח תימוס הוא דליתסר: **למדינה אסור.** שנוהב צה דער חול: **הר גריזים.** מקום מושצן של כומיס: **עם לעשות לה'.** כשצא עם לעשות דצר לשמו של מקום מותר להפיר צו מורה: **לממדי במקום הרב.** לראש הכנסת ולסגן צפני גדול ואינו כממעט כבוד הרב: **כולה משום כבודו דכהן גדול.** מראין ארום שיש שכרות ארצה למטה ממנו אכל צעלמא אפי' חולקין: אין

מוסף רש"י

אבנמו של בהן גדול. ראה לעיל ו' א ורש"י ומוסף רש"י שמה תיכרך נימא אהת. ויש נימא גדולים ונכוס כגון על ולפיקין שקורין קר"ט ומתממת במקומה ועובר משום לא תלבש שטטם. אי נמי נימא צעלמא כיון דעיקר הגדג המזומנו והממנו מלמטה היא לה הא לגישה דלית בה הגאח (ביצה ד:). דמפסיק ליה מירי. שעתן צגד אחר ציניהם (סו). אסור לישן עליהן. מדברין (סו). גמטא. צגד שקורין פלטר"א צלע"ו. גמרא. קשה. כמו (פסחים ק"א). גמור מסאני. דבר שהוא טוץ עשה קשה. דברש. מקום. שריא. לשיטת. שאינו ממש ביצה (סו). ש"מ חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב. מדקתין מן הכנסת נוטל ספר מורה ונוטל לראש הכנסת כו' ואין מן הכנסת נוטל כ"ג. אלא מוכד את ראש הכנסת צמי הסגן וצמי כ"ג וראש הכנסת מוכד הסגן צפני כ"ג. ש"מ חולקין כבוד לתלמיד. תלמיד קטן חוקק כבוד לתלמיד גדול מנוטל אפי' שהרצ סה"כ ואין גנאי ליה. וצמנעל כמ"ד חולקין. דפלוגתא היא צצט נוטלין (צ"ב ק"ט). גבי צמט אלפטר (סו). כולה משום כבודו דכ"ג היא. וצמנעל מן חולקין והכל כולה משום יקרא דכ"ג הוא שמראה את מעלתו מעלה למעלה ממעלה (סו).

רבינו הגנאל

והיא דקתני שניה משום סיפא. דקתני פושטין ומקפלין ומניחין אותם תחת ראשיהן. ואמרין ומניה את שמע וניחיהו ליהנות דהא נותנין אותן תחת ראשיהן. ודחינן את תימא תחת אלא אימא מניחין אותם כנגד ראשיהן ולא ראשיהן עליהן. ש"מ כשנבדיר קוש מותר לישן כנגדם כך התפילין מותר לישן כנגדם אם הם גתויהן לן מן הצד. וביורן רב דשרינא ושרינא שנייה היא, דאי איכא לישן על גבדי כהונה דבשני צללאים ועוד ומדוריימא אסור בהעלאה עליה. ומדברין אסור להציעו תחתיו ולישן עליו ואפילו מ' מצעות זו על זו וכלאים תחתיין אסור ליבש עליהן. כך על זה הדרך סוגיא דשרמיהו זו סלקא. ואמר רב אשי אכס תימא תחת ראשיהן כיון שהן קשין דהא חוטין כפול שאין נימא נשמט מן הוכרחת בבשרו כדריב הונא בריה דר' יהושע דאמר (גיטא) וינימא גמרא דברש שריא. כלומר כיון שהוא קשה מותר לישן עליו

מודי ביני ביני והאמר ר"ש בן פזי אמר ר' יהושע בן לוי אמר רבי משום קהלא קדישא שבירושלים אפי' עשר מצעות זו על גב זו וכלאים תחתיהן אסור לישן עליהן אלא לאו שמע מינה כנגד ראשיהן שמע מינה רב אשי אמר לעולם תחת ראשיהן והא קא מתהני מכלאים בגדי כהונה קשין הן יכי הא דאמר ר' הונא בריה דר' יהושע האי גמטא גמרא דנרש שריא ת"ש בגדי כהונה היוצא בהן למדינה אסור ובמקדש ה"בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה מותר מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן ש"מ ובמדינה לא והתניא בעשרים וחמשה [במבת] יום הר גריזים [הוא] דלא למספד יום שבקשו כותיים את בית אלהינו מאלכסנדרוס מוקדון להחריבו ונתנו להם באו והודיעו את שמעון הצדיק מה עשה לבש בגדי כהונה ונתעמף בבגדי כהונה ומיקורי ישראל עמו ואבוקות של אור בידיהן וכל הלילה הללו הולכים מצד זה והללו הולכים מצד זה עד שעלה עמוד השחר כיון שעלה עמוד השחר אמר להם מי הללו אמרו לו יהודים שמרדו כך כיון שהגיע לאנטיפטרס וזרחה חמה ופגעו זה בזה כיון שראה לשמעון הצדיק ירד ממרכבתו והשתחוה לפניו אמרו לו מלך גדול כמותך ישתחוה ליהודי זה אמר להם דמות דיוקנו של זה מוצתת לפני בבית מלחמתי אמר להם למה באתם אמרו אפשר בית שמתפללים בו עריך ועל מלכותך שלא תחרב יתעורר עובדי כוכבים אמר להם מי הללו אמרו לו כותיים הללו שעומדים לפניך אמר להם הרי הם מסורין בידיכם מיד נקבום בעקביהם ותלאום בונגי סוסיהם והיו מגררין אותם על הקוצים ועל הברקנים עד שהגיעו להר גריזים כיון שהגיעו להר גריזים חרשוהו וזרעוהו כרשינין כדרך שבקשו לעשות לבית אלהינו ואותו היום עשאוהו יו"ט אי בעית אימא ראוין לבגדי כהונה ואי בעית אימא עת לעשות לה' הפרו תורתך: הון הכנסת נוטל ספר תורה: ש"מ חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב אמר אבי כולה משום כבודו דכ"ג היא: וכהן גדול עומד: מכלל שהווא יושב והא אנן תנן אין צצרו נוגע בהן דתנן לא יתן אדם מרדעת של צללאים על כתיפו אפי' להוציא וצל ומה על אותם קושט פורפיטייני"ש שיש בהן צללאי צגדים ומוכין של נמר אע"פ שהצגדים שעליהן הן של פשתן יש להמיר כדליתא צפ"ק צגישה (דף טו.) וסג' לשון ר"י: **בגדי כהונה היוצא בהן צמדייה אסור.** וכן משמע צפרק האיש מקדש (קדושין דף גז.) דלפי' צעורה אסור לכתחילה ללבושן שלא לצורך צעודה דקאמר צגדי כהונה אין צהן מעילה לפי שלא נימנה מורה למלאכי השרת פי' שיוכלו להזהר לסרין מיד אחר צעודה ומשמע הא לכתחילה ללבושן אסור להזהר וא"ת הא אמרינן צפרק האומר צקדושין (דף סו.) גבי ינאי המלך הקס צצין ענין צללאים צעודה דלמיא אפילו הון למקדש וליכא למימר דמיד דמיר וזרקא פה מיעוט דהתם משמע דלתיב לא נזרקא צו מיעוט צו צמר הכי דקאמר ותורה צעצכת מה תהא עליה ולא אמר נמי התורה צעצכת על פניו ומיחו למאן דאמר (לעיל ו: דווקא עודה על מצחו מרצה יכול להניחו כל עשה ואור"ת דלכולי עלמא יכול להניחו כל עשה מדמכבי ציה והיה על מצחו תמיד (שמות כח) ואף על גב דליצטריך לדרשא אחרימי לעיל צפרק קמא (דף ו:): שלא יסיה דעתו ממנו ושמא יש לומר מדמכבי תרי זימני והיה על מצח אהרן והיה על מצחו נפקא ויותר היה נראה לומר דשלא כדון עשה שהניח הציץ מיהו הכא לא הוה מצי לכתובי דזרקא צו מיעוט שפכר צכל התורה צעצכת מה תהא עליה:

(כי הא וקמא לך) וכי הא קמ"ל. ת"ש בגדי כהונה היוצא בהן צמדייה אסור. ובמקדש בין בשעת עבודה בין בשעת צעודה מותר. מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן ש"מ. ואקשינן ובמדינה אין יוצאין בבגדי כהונה, והתניא כי שפיר צצדיק לבש בגדי כהונה ויצא עד אנטיפטרס אצל אלכסנדרוס. ושנין לאו בגדי כהונה אלא בגדים חרשים שאינם צקדושיים, ולמה קורא אותן בגדי כהונה שהן ראוי לכהונה. איבעית תימא תת לעשות לה' הפרו תורתך. כלומר, תת כסנה יהיה ראוי למכה ממנה. הון הכנסת נוטל ספר תורה ונוטל לראש הכנסת שהוא תלמיד במקום כהן גדול הרב. ודחי אבי כולו משום כהן גדול הוא. כלומר, שיהיה ראש הכנסת מחור לפניו. ובפרקי ש נוחלין גרסינן והלכתא אין חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב, ואם חלק ליה רביה חולקין לו. וירושלמי, ככל אתר אימבר תלביץ אצל התורה ובה מוליכין את התורה אצלו, אין על ידי שהן אנשים גדולים התורה מתעלה בהם. והא תמן מוליכין אורייתא בבי שרי גלותא. א"ר יוסי בר בון תמן על ידי של ורעו של בית דוד משוקע שם אינון עבדין צמנהו אבתתוהו. וכהן גדול עומד ומקבל וקורא. ודייקין מוקתני עומד עכשווי מכלל שהיה יושב, והואמר מן

וסיפא איצטריך ליה פושטין ומקפלין ומניחין תחת ראשיהם: פושטין ומקפלין ומניחין אותן תחת ראשיהן: שמעת מינה בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן אמר רב פפא לא תימא תחת ראשיהן אלא אימא כנגד ראשיהן אמר רב משרשיא שמעת מינה תפילין מן הצד שפיר דמי הכי נמי מסתברא דכנגד ראשיהן דאי סלקא דעתך תחת ראשיהן ותיפוק לי משום כלאים דהא איכא אבנמו ונדו נמי דניתנו ליהנות בהן הא מתהני מכלאים הניחא למ"ד אבנמו של בהן גדול (א) (בשאר ימות השנה) וא זה הוא אבנמו של בהן הדיוט אלא למאן דאמר אבנמו של כ"ג לא זה הוא אבנמו של בהן הדיוט מאי איכא למימר וכי תימא כלאים בלגישה והעלאה הוא דאסור בהצעה שרי והתניא א"א יעלה עריך אבל אתה מותר להציעו תחתך אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תיכרך נימא אחת על בשרו וכו"ת דמפסיק ליה מודי ביני ביני והאמר ר"ש בן פזי אמר ר' יהושע בן לוי אמר רבי משום קהלא קדישא שבירושלים אפי' עשר מצעות זו על גב זו וכלאים תחתיהן אסור לישן עליהן אלא לאו שמע מינה כנגד ראשיהן שמע מינה רב אשי אמר לעולם תחת ראשיהן והא קא מתהני מכלאים בגדי כהונה קשין הן יכי הא דאמר ר' הונא בריה דר' יהושע האי גמטא גמרא דנרש שריא ת"ש בגדי כהונה היוצא בהן למדינה אסור ובמקדש ה"בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה מותר מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן ש"מ ובמדינה לא והתניא בעשרים וחמשה [במבת] יום הר גריזים [הוא] דלא למספד יום שבקשו כותיים את בית אלהינו מאלכסנדרוס מוקדון להחריבו ונתנו להם באו והודיעו את שמעון הצדיק מה עשה לבש בגדי כהונה ונתעמף בבגדי כהונה ומיקורי ישראל עמו ואבוקות של אור בידיהן וכל הלילה הללו הולכים מצד זה והללו הולכים מצד זה עד שעלה עמוד השחר כיון שעלה עמוד השחר אמר להם מי הללו אמרו לו יהודים שמרדו כך כיון שהגיע לאנטיפטרס וזרחה חמה ופגעו זה בזה כיון שראה לשמעון הצדיק ירד ממרכבתו והשתחוה לפניו אמרו לו מלך גדול כמותך ישתחוה ליהודי זה אמר להם דמות דיוקנו של זה מוצתת לפני בבית מלחמתי אמר להם למה באתם אמרו אפשר בית שמתפללים בו עריך ועל מלכותך שלא תחרב יתעורר עובדי כוכבים אמר להם מי הללו אמרו לו כותיים הללו שעומדים לפניך אמר להם הרי הם מסורין בידיכם מיד נקבום בעקביהם ותלאום בונגי סוסיהם והיו מגררין אותם על הקוצים ועל הברקנים עד שהגיעו להר גריזים כיון שהגיעו להר גריזים חרשוהו וזרעוהו כרשינין כדרך שבקשו לעשות לבית אלהינו ואותו היום עשאוהו יו"ט אי בעית אימא ראוין לבגדי כהונה ואי בעית אימא עת לעשות לה' הפרו תורתך: הון הכנסת נוטל ספר תורה: ש"מ חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב אמר אבי כולה משום כבודו דכ"ג היא: וכהן גדול עומד: מכלל שהווא יושב והא אנן תנן אין צצרו נוגע בהן דתנן לא יתן אדם מרדעת של צללאים על כתיפו אפי' להוציא וצל ומה על אותם קושט פורפיטייני"ש שיש בהן צללאי צגדים ומוכין של נמר אע"פ שהצגדים שעליהן הן של פשתן יש להמיר כדליתא צפ"ק צגישה (דף טו.) וסג' לשון ר"י: **בגדי כהונה היוצא בהן צמדייה אסור.** וכן משמע צפרק האיש מקדש (קדושין דף גז.) דלפי' צעורה אסור לכתחילה ללבושן שלא לצורך צעודה דקאמר צגדי כהונה אין צהן מעילה לפי שלא נימנה מורה למלאכי השרת פי' שיוכלו להזהר לסרין מיד אחר צעודה ומשמע הא לכתחילה ללבושן אסור להזהר וא"ת הא אמרינן צפרק האומר צקדושין (דף סו.) גבי ינאי המלך הקס צצין ענין צללאים צעודה דלמיא אפילו הון למקדש וליכא למימר דמיד דמיר וזרקא פה מיעוט דהתם משמע דלתיב לא נזרקא צו מיעוט צו צמר הכי דקאמר ותורה צעצכת מה תהא עליה ולא אמר נמי התורה צעצכת על פניו ומיחו למאן דאמר (לעיל ו: דווקא עודה על מצחו מרצה יכול להניחו כל עשה ואור"ת דלכולי עלמא יכול להניחו כל עשה מדמכבי ציה והיה על מצחו תמיד (שמות כח) ואף על גב דליצטריך לדרשא אחרימי לעיל צפרק קמא (דף ו:): שלא יסיה דעתו ממנו ושמא יש לומר מדמכבי תרי זימני והיה על מצח אהרן והיה על מצחו נפקא ויותר היה נראה לומר דשלא כדון עשה שהניח הציץ מיהו הכא לא הוה מצי לכתובי דזרקא צו מיעוט שפכר צכל התורה צעצכת מה תהא עליה:

(א) וצמנעל קיימא דערבין (א) הן הכל חייבין צלגישה בן כהנים לויים וישראלים כו' פשיטא קר"א הואיל ואימתי צללאים לגבייהו לא לייבשו קמ"ל דהא דלשיתרו בעיניו עבודה שלא צעירן עבודה מיהא לא אישתמי. מיהו הייא לאו קושיא היא דמייירי (צבגדי חול דללאים צללאים ממו שפירש ר"מ. אכל מרך דהכא מקיש קי. אלא אמר רבנו עילת שיהא עשהיה להאכל כלל עשה שירא קאמר דתנא דלענין שיש משמעה ככל עשה שירא. אכל צגדי כהנים אין [אלא] לצורך צעודה ולכן לא קושיא אלא צעודה כהונה [אכל] שלא בשעת עבודה) כגון צהונה [אלא] אכל לגישה במקדש והיא לא אסור דמשמע צעמתיין דלייק לעיל לא הוסי מלהכי ש"מ מיעוט ליהנות בהם ולא קשה ליה איסור צללאים עד לצמק גבי הצעה. וכן משמע לצדיק שכלב צגדי כהונה צמדייה ופרין מיהו על כרימא קתני בה צלגית אסור אכל צמקש נימא ליה דמותר אפילו שלא צעירן עבודה, וכן צמק מוספתא דללאים צגדי כהן גדול שולא בהן צמדייה מיי ומקדש צין לצמח וצין שלא לצמח פטור מפני שכן ראויין לעבודה וקמי נמי ההם צגדי כהונה וצגדי כהן גדול אין צהן משום צללאים, ושלא צעירן עבודה איצטריך למימר הכי, וצמנעל צפרק התכלת [מא], אין וצמנעל פירק כל הכשר [קן, ק] צדיקתין עניין צפני ברימא ח' על מוספתא. מ"ר. והתיפוק צי משום ב"א"ם. תימא מאי ענה דלצירק צללאים שפיעות ליה דליחא וצני מעילה מוספתא ליה אי נימא ליהנות בהם לא ח' וצמנעל דל צ"ד משה עליהם לא שייך הכא לומר שיהו קדושין לתלמי. י"ל דלאו קדשי"ה קדקאו לענין מעילה כיון שניתנו ליהנות בהם ולא נימא מורה למלאכי השרת והוה לכו צללאים דומיא דקדקס קלס וקדשי מוצח דלא חו להקריב להן כן ולא דמיהן. מ"ר. א"א אבנמו כנגד ראשיהן ש"מ. צ"ק דמדינה אסור. ובמקדש בין בשעת עבודה בין בשעת צעודה מותר. מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן ש"מ. ואקשינן ובמדינה אין יוצאין בבגדי כהונה, והתניא כי שפיר צצדיק לבש בגדי כהונה ויצא עד אנטיפטרס אצל אלכסנדרוס. ושנין לאו בגדי כהונה אלא בגדים חרשים שאינם צקדושיים, ולמה קורא אותן בגדי כהונה שהן ראוי לכהונה. איבעית תימא תת לעשות לה' הפרו תורתך. כלומר, תת כסנה יהיה ראוי למכה ממנה. הון הכנסת נוטל ספר תורה ונוטל לראש הכנסת שהוא תלמיד במקום כהן גדול הרב. ודחי אבי כולו משום כהן גדול הוא. כלומר, שיהיה ראש הכנסת מחור לפניו. ובפרקי ש נוחלין גרסינן והלכתא אין חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב, ואם חלק ליה רביה חולקין לו. וירושלמי, ככל אתר אימבר תלביץ אצל התורה ובה מוליכין את התורה אצלו, אין על ידי שהן אנשים גדולים התורה מתעלה בהם. והא תמן מוליכין אורייתא בבי שרי גלותא. א"ר יוסי בר בון תמן על ידי של ורעו של בית דוד משוקע שם אינון עבדין צמנהו אבתתוהו. וכהן גדול עומד ומקבל וקורא. ודייקין מוקתני עומד עכשווי מכלל שהיה יושב, והואמר מן

לפי לא לענין מילה כיון שניתנו ליהנות בהם ולא נימא מורה למלאכי השרת והוה לכו צללאים דומיא דקדקס קלס וקדשי מוצח דלא חו להקריב להן כן ולא דמיהן. מ"ר. א"א אבנמו כנגד ראשיהן ש"מ. צ"ק דמדינה אסור. ובמקדש בין בשעת עבודה בין בשעת צעודה מותר. מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן ש"מ. ואקשינן ובמדינה אין יוצאין בבגדי כהונה, והתניא כי שפיר צצדיק לבש בגדי כהונה ויצא עד אנטיפטרס אצל אלכסנדרוס. ושנין לאו בגדי כהונה אלא בגדים חרשים שאינם צקדושיים, ולמה קורא אותן בגדי כהונה שהן ראוי לכהונה. איבעית תימא תת לעשות לה' הפרו תורתך. כלומר, תת כסנה יהיה ראוי למכה ממנה. הון הכנסת נוטל ספר תורה ונוטל לראש הכנסת שהוא תלמיד במקום כהן גדול הרב. ודחי אבי כולו משום כהן גדול הוא. כלומר, שיהיה ראש הכנסת מחור לפניו. ובפרקי ש נוחלין גרסינן והלכתא אין חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב, ואם חלק ליה רביה חולקין לו. וירושלמי, ככל אתר אימבר תלביץ אצל התורה ובה מוליכין את התורה אצלו, אין על ידי שהן אנשים גדולים התורה מתעלה בהם. והא תמן מוליכין אורייתא בבי שרי גלותא. א"ר יוסי בר בון תמן על ידי של ורעו של בית דוד משוקע שם אינון עבדין צמנהו אבתתוהו. וכהן גדול עומד ומקבל וקורא. ודייקין מוקתני עומד עכשווי מכלל שהיה יושב, והואמר מן